

længe tiltrængt Forstærkelse af den rets-kyndige Ledelse ved Tildeling af en „Næstformand“, dels at ordne Tilkaldelsen af de sø- eller handelskyndige Dommere saaledes, at deres Hverv ikke bliver byrdefuldere, end Formaalet og den ny Ordning nødvendig kræver —, endvidere, at man ved Ændringsforslaget under Nr. 8 (med dets senere Konsekvenser) har indskrænket Omraadet for de med mange Ulemper behæftede, „rejsende“ Domstole til saadanne Tilfælde, hvor det for Befolkningens eller de for Retten mødendes Skyld maa anses for ønskeligt, derfor til Nævningesager samt andre Tilfælde, hvor undtagelsesvis umiddelbar Bevisførelse anordnes.

Under Nr. 47 er foreslaaet et nyt Kapitel indsat om „Sagførersamfund og Sagførerraad“. En saadan Organisation af Sagførerstanden, som her foreslaas, var foreslaaet af den ældre Kommission af 1869 og optaget i de paa Grundlag af denne Kommissions Arbejder for Rigsdagen forelagte Lovforslag. Den ny Kommission af 1892 lod derimod denne Plan falde, og intet derefter fremkommet Lovforslag om Retsplejens Ændring har optaget den. Den mindre gunstige Stemning for Planen, som tidligere har været til Stede blandt Sagførerne, synes imidlertid nu at have tabt sig. Udvalget har derfor ment, at der nu uden Betænkelighed kunde skrides til en Organisation, der i og for sig maa anses for ønskelig, og som har Forbilleder i de fleste andre Lande, hvis Retspleje-ordning er bygget paa lignende Grund-sætninger, som det foreliggende Lovforslag.

Under Nr. 48 er dernæst foreslaaet et nyt Kapitel optaget om Politimyndigheden. De Lovforslaget ledsagende Bemærkninger vise, at de ældre Forslags Bestemmelser om Politiet ikke ere ansete for overflødige, kun at de henvises til Ordning ved særlig Lov. Udvalget har intet imod denne Tanke. Men dels kunne enkelte af de tidligere Forslags Bestemmelser ikke godt undværes her, dels er der den Forbindelse mellem en Lov om Retsplejen og den paa-tænkte særlige Lov om Politiets Ordning,

at den første ikke bør træde i Kraft, før end den sidstnævnte Lov, der indeholder et nødvendigt Supplement, er givet.

Lovforslagets Bestemmelser om Forbud imod Meddelelser i visse Tilfælde af det ved eller i Anledning af en Retssag forefaldne har Udvalget ikke fundet fuldstændige eller indgaaende nok. Ændringsforslagene under Nr. 15, 32, 34, 220, 239 og 287 have for Øje at skaffe den ønskelige Fuldstændighed til Veje.

For de fleste af de Punktets Vedkommende, med Hensyn til hvilke Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal, findes, som ovenfor bemærket, Standpunkterne begrundede i tidligere afgivne Betænkninger. Dette gælder med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 27—30, (Nævningernes Kaldelse), 52 b. (Pressens Vidnepligt), 58 (Vidners Edspligt), 67 (Syns- og Skønsmands Edspligt), 195—197, jfr. 250, 254, 275 (Beskikkelse af Forsvarer), 215 (Tilsynsudvalg ved Varetægtsfængsler), 241 (Nævningers Raadslagning), 242 og 243 a. (Ny Forhandling efter frifindende Nævningeerklæring) og § 260 a. (Adgang for den tiltalte i en offentlig Politisag til at kræve Dom). Et nyt Dissenspunkt foreligger derimod ved det af Flertallet stillede Ændringsforslag Nr. 121, hvortil slutter sig en Række senere Ændringsforslag om det samme, nemlig angaaende den i Lovforslaget aabnede Adgang for Justitsministeren til, jævnsides med Domstolene at meddele processuelle Bevillinger af forskellig Art. Flertallet skal herom bemærke, at det er den to forskellige Myndigheder ved Lovforslaget tillagte, jævnsides løbende Beføjelse, som man finder uheldig. Hellere end at gaa denne Vej maatte man ganske opgive de tidligere Lovforslags Tanke om at henlægge Beføjelsen til Domstolene alene og blive ved den bestaaende Ordning, ifølge hvilken Administrationen alene har Retten til at meddele slige Bevillinger, dog i saa Fald med Beføjelse for Domstolene til at prøve en meddelt Bevillings Lovmedholdighed. — Et andet nyt Uenighedspunkt frembyder Flertallets Ændring Nr. 180 b, jfr. Nr. 244 og 275. Lovforslaget forandrer væsentlig til Gunst for den lidende Person